

VISOR
OCH
DIKTER

AV
"SPARTA"

UTGIVEN AV KULTURNÄMNDEN I BOXHOLM

KNUT HALLIN "SPARTA"

Knut Hallin, pseudonymen Sparta, är född i Öringe Augment i Boxholm 1902. Tidigt kom han ut i förvärvslivet. Han arbetade bl a hos skräddare Gustafsson där han stod i affären och även var behjälplig som västskräddare. I 20-års åldern flyttade han till Mossebo. Under beväringstiden var han bl a livvakt åt kungen.

Återkommen till Boxholm började han skriva födelsedagsverser och sånger. Snart övergick Sparta till något som var möjligt på den tiden — han blev revyförfattare på heltid.

Under 25 år skrev han lokalrevyer. Under 1930-40 talen gjorde han revyer, bl a Hej och sjungopp, Oss banditer emellan, Glädje och gamman och Vänner med choklâ i. När han framträdde annonserades han som Boxholms störste humorist.

Men man blir inte fet som revyförfattare, det fick Sparta erfara. 10-15 kr per gång kunde gaget bli till författaren. Balletten fick 1,50 per föreställning. Förutom i Boxholm spelades revyerna i Tranås, Väderstad och Skänninge för att nämna några platser. Men det blev som sagt magra år för Sparta trots att han jämsides med revyförfattandet producerade sig i Östgötabygdens Tidning, Mjölby Tidning, Östgöten och Östgöta Correspondenten. Han tog anställning på Boxholms AB där han började arbeta vid masugnen. På grund av sjukdom måste han dock lämna detta i slutet av 1950-talet.

Över 1000 visor och hyllningsdikter har Sparta levererat under årens lopp, bl a texter till Skånska Lasse — dåtidens store underhållare.

Vi har med det här häftet velat påminna om och till eftervärlden bevara en del av produktionen av Boxholms ende revyförfattare. Visorna speglar en gångens tids stora och små händelser i ett brukssamhälle.

Kulturnämnden i Boxholm

Pseudonymen Sparta har Knut Hallin tagit efter ett fotbollslag i Boxholm som han var med om att bilda.

Arbetets män

Mel.: *Högt över berg och högt över dal.* Tysk folkvisa.

Arbetet fostrar männer av stål,
Idoga män som mödorna tål.
Städse Du vet vad kampen är
Kämpande proletär.

Kör:

Hårt har Du strävat, åren de gått,
Stolt på Din post Du redlig har stått.
Aldrig Du svek när striden brann:
Stolt kan Du vara, man.

Stå på Din vakt vid valsarnas sång,
Bördan är tung och natten lång.
Dock står Du fast i vänners rad,
Jämt står Du stark och glad.

Hårt har Du strävat

Son av vallon, Din möda är svår,
Dock Du vid valsen sjungande står.
Än kan Du sjunga vid Din tång,
Sjunga Din frihets sång.

Hårt har Du strävat

Barnatro

Mel.: *Barnatro*

Jag har tänkt så många gånger
När jag hört en gammal sång
Att uti vårt Skrotebo är himlen blå.
Sången mig på vingar bar
Genom rymden ljus och klar,
Därför nöjd i dag jag sjunger den
som så.

Refr.:

Barnatro, barnatro
Kan man ha om man bor uti
Skrotebo.
Barnatro, barnatro,
Har man barnatro man sova kan i
ro.

Väl det bollag som vi fått
Skjuter inga nya skott,
Det har skördat ära ej och intet
guld.
Men vi tänker absolut
När vårt lag på plan går ut
Denna gång skall lyckan vara la-
get huld.

Refr.: Barnatro

Uppå Konsums rea stor
Kämpar man med näbb och klor
Ty kantänka, mån på varan får
procent.
Du går hem med väskan full
Av diverse lull lull lull
Och förnöjsamhet i hjärtat har Du
känt.

Refr.: Barnatro

Går Du krasslig utan knog
Blott till "Kassan" Du ju drog
Trodde att Du där en penning
kanske fick.
Men då möts Du av en röst:
Kom tillbaka fram i höst,
Därför kvad Du när Du sorgsen
hemåt gick.

Refr.: Barnatro

Vår polis i Skrotebo
Tar ju allt med lugn och ro

Fastän bovar härjar lite här och
var.
De i vita handskar går
Vinter som i solig vår
Tänker bovarna vi sent omsider tar.

Refr.: Barnatro

Vi har haft en plastfabrik:
Disponenten han blev rik,
For till Kongens by där kosingen
tog slut,
Men vår snälla kommunal
Hemma satt i bittra kval
Undrade hur tusenlappar skall fås
ut

Refr.: Barnatro

Nu min vackra sång är slut,
Diktarrådran sinat ut
Där jag ensam sitter i mitt enkla
tjäll.
Jag berömmelse ej nått,
Guld har blivit ej min lott
Men en stjärna blinkar klar på
himlens päll.

Refr.: Barnatro

Beväringsvisa

Mel.: *Båd på måndag å tisdag,
å onsdag å torsdag.*

Här uti vår kasern där finns det
folk av alla slag,
De flesta ä förstås befäl, det är ett
blandat lag.
Ja, många ä befäl som finns
Om inte fel jag minns.

Refr.:

Så finns korpraler, sergeanter,
Furirer, löjtnanter,
Kaptener, majorer å annat
högt befäl.

Å jämt så ska de plåga oss från
möra å te kväll.

De skriker ut kommandoord å ger
rekryten skäll,
En stor avlöning ska de ha
Blott för de ryter bra
Båd korpraler, sergeanter

Om himlens portar står på glänt å
regnet öser ner,
Å himlens päll är mörk å svart å
sola aldrig ler
De sitter inne stick i stäv
Å spelar "svälta räv".
Båd korpraler, sergeanter

Men vi ska hålls på bana jämt å
skjuta med gevär,
Å träffar vi ej precken då befälet
står å svär,
Men löjtnanten han låg i lä
För han sköt bom han mä,
Liksom korpraler

En da vi löpning skulle ha, vi
skulle springa fort,
Å den som först te målet kom fick
inte va nån lort.
I målet stod vi minst en kvart,
Då kom en håg så svart?
Dä va korpraler

En gång e fästmö fick ja fatt, dä
va ju inget nytt,
Åså, o öde, hände sej att fjälla fick
en glytt.
Den glytten liknade ju mest

Dä såg ja själver bäst
Båd korpraler

Men snart så blir det för oss muck,
då får vi rycka ut,
Då får vi alla resa hem, ty då är
mödan slut.
Vi reser hem till mor å far,
Men till sin sorg blir kvar
Båd korpraler

Boxholm

I hänsvunna stilla tider
låg bygd som till ro den bjöde,
och rävar och lon smög så vida
bland bårtunga buskar och snår.
Och solblank och silverstilla
rann Svartåns glänsande flöde
den följde blott tidernas växling
till nuet från forntida år.

En tystnad låg tung över trakten
där förr endast stigmän har strävat,
nu kanske älvdans i gläntan
i gyllene månstrålars glans.
Och människor gick i begrundan
sen kamplusten deras man rövät
och ständigt var stor deras oro
ty rätt eller lagar ej fanns.
De mäktige drotter ägde
båd marken och vida skogen
och hårda var gisselslagen
som föll uppå torparens rygg,
de gick där i strävsam bidan
där en var sin herre trogen
fast lönen för dem var armod
och tillvaron sällan trygg.
Rätt många var magra torpen
de låg här i tidlös väntan,
en himmel dock klar sig höjdes
som såg deras gråa färg.
Ja, torpen var ganska många
här låg bara ensamt Gläntan

och torftigt det lilla Grisberg.
Det fordrades allt mer visten,
så byggdes i hårda tider
de hus som blevo allt flera
och tiden stod aldrig still.
Det skapades valsverk och smedjor,
och hyttan kom till omsider
och boningar byggdes allt flera
och så blev vårt Boxholm till.

Ja, boning blev lagd till boning,
och vackra villor såg dagen,
snart hus efter hus man byggde
de ut sig allt mer sågs strö,
de lågo här sida vid sida
i Förstad och Fällhagen
och idoga händer skapat
idyller vid Timmerö.
Där arbetsmannen nu njuter
så fri efter dagens möda,
får gå i sin egen täppa
och odla i egen jord.
Där njuter han fågelsången
bland villorna vita och röda
det ger honom fröjd i sinne
det gör ju hans vilja stark.
Dock nu kom de stolta valloner
från Värmland med eld i barmen,
de fick här i hårda tider
så ärliga tjäna sitt bröd.
De härdats i livets skola
men de hade kraft i armen
de följde blott arbetets lagar
vid härden flammande röd.
De torkade svetten ur pannan
vid forsens dånande vatten,
men klaga aldrig de ville
om än deras liv var hårt.
Ja, dova ljud hammarslagen
och strävsam och het var natten.
dock armen fick aldrig vila
ty vet deras slit var hårt.
Du man av vallonens släkte,
Dig strävan ej kan slå neder,
du kämpat med ädelt sinne
som vore Du man av börd.

Du följer ej herrars påbud,
Du följer blott egna seder,
Du sår vad som dig behagar
och bärgar sen själv din skörd.

Hell Dig vår bygd belyst av solens
strålar,
breddad du är av sol och stilla frid.
Sol över nejd där ljusets fägring
målar,
ack, skall vårt hjärta glädjas ej där-
vid,
Leende bygd så fager att betrakta,
den ger vår tanke och vårt sinne ro.
Allmaktens gud som all vår levnad
vakta,
vem vill ej leva här i dröm och bo.
Ljuv är du trakt med soldis över
bergen
här susar mo och sjunger Österskog.
Glittrande sjö med blåa himlafär-
gen,
hjärtat du helt för evigt Du betog.
Blommande dal som ligger ren en
hägring,
porlande bäck som rinner kall och
klar.
Bygd där nu sommarn står i all sin
fägring,
böljande fält som gyllne skördar
bar.
Speglande sky från sommar klar en
himmel
skådar du här när aftonsolen brann.
vart Du än ser i vida världens vim-
mel
aldrig en syn Du mera skön väl
fann.
Hembygd där skogar susa tiomila
och över den hörs lärkan drillar slå,
sägneras troll i dina snår tros ila,
huldror där dansar uti sol'n också.
Min tanke svävar vidare uti dröm-
men
till nejder där vi som barn en gång
lekt,

var finns väl mera silverklang i
strömmen,
var finns den sång som med mitt
öra smekt.
Du hembygd jag hör dina toner
sjunga
om sekler och om tid som svann
förbi,
än jag hör ju valsens sång
som jag hört den mången gång
ifrån den tid som jag var med
ibland de unga.
Var finnes väl en plats i hela jorden,
en plats där oss är kärare att bo,
där sova våra fäder under jorden,
där sova de där har du funnit ro.
Och när vår levnad korta är för-
gången,
vi här skall vila vila lugnt och
tryggt.
Hit ej tidens stormar nå,
här vi ro och vila få,
medan gamla lindar susa afton-
sången.

Boxholmsdagen

Mel.: *Om Ni inte har för stora
pretentioner.*

Sociteten kom i slag
Till vår stora hembygdsdag,
Snilleblixtar fick ju våra pampar
höga.
Skärby gick så myndig kring,
Han begrep ju ingenting,
Men den saken den betydde kanske
föga.

Ljus var engagerade,
Waldemar var en av de,
Han som spikar ifrån scenen
tungan vricka.
Sedan sjöng en Bertil Boo,

Han åkt bort från häst och ko,
Sammetslen han sjöng så att publiken hicka.

Först kom dock ett hembygdståg
Där Tobias stolt man såg,
Sen kom Isaks gamla märr så guldbeslagen.
Prästens fru hon var ju brud,
Hon var klädd i bröllopsskrud,
Frälsis Elis kom med orden uppå magen.

Vi ett torpartåg fick se,
Gamla liar buro de
Först gick Nyström, han är högt begåvad bonnson.
Gillis, fackföreningsbas,
Tyckte nog det var kalas,
Ty han gick i lag med själva Wiking-Johnsson.

Bäcklund trädde in på scen
Uppå darrigt svaga ben,
För vår hembygd kära höll han högtidstalet.
Men det lilla som han sa
Kunde lika gott fått va,
Ty det lilla som han stamma fram var galet.

Sen kom in en sångkör stor
Där som Hellberg var tenor,
Hela kören harskla sej ock bara väste.
De ju gjorde pinan lång,
När de slutat med sin sång
Satt ju Ringman ensam på en bänk och läste.

Vår musikkår grann och fin
Under ledning av Hallin
Spelade båd Jularbo och Spiskroksvalsen.

När det sen till slutet kom
För kritiken stod ju Blom
Och för den han fick en lagerkrans kring halsen.

I syrtut kom sen vår präst,
Han var dagens hedersgäst,
Och han talade med pondus och med styrka.
Ja han talte som en mor
Om vår hembygd skön och stor
Så man trodde nästan att man satt i kyrka.

För att bygden ge kulör, det stod Filips danslag för.
Och de hoppade i hambo för det mesta.
Deras dans från bandyplan, gav sin glans åt hela dan
Så vår hembygdsdag de ofta nu får gästa.

Ja sen tog ju mässan slut, och publiken strömma ut
Ifrån parken som är Arons borg och fäste.
Bort gick hela socitén, ifrån park och ifrån scen
Det på våran hembygdsdag ju var det bästa.

Boxholms polisman

Mel.: *En ung sjöman, Karl Alfred var hans namn*

Boxholms polisman hette Gottfrid Alp,
Det var en stilig karl med egen valp.
I Misterhult där had hans vagga stått,
Han ifrån fattigdom sig svingat opp.

Hans detektivinstinkt var kolossal
Den värsta sak för honom blev ju
 smal,
Och uppå skattindrivning var han
 fin,
Och därför fjärdingskarl han blev
 med tin.

En gång det inbrott var på Box-
 holms Ring
Och Alp gick sökande bland spår-
 ren kring,
Sen mätte han ett spår, det var ju
 rätt,
Men märkte snart sitt eget spår han
 mätt.

Det var en ståtlig karl med mod
 och kraft,
Hans argusögon ständigt stod på
 skaft,
Bland annat bovar fångade han två
För stöld hos drängen Klint i
 Östanå.

En gång en gosse på gatan sprang
 med fart
Men han upptäcktes utav Alpen
 snart,
Och strax han fick en tanke under-
 bar:
Det är en Bonapojk som rymmit
 har.

Nu skall jag visa att jag ej är feg,
Så tänkte Alp och förlängde sina
 steg.

Jag efter honom nu mig skall bege
Och vinna ära och berömmelse.

Men denna gosse sprang ej Alp ifatt
Fastän han sprang så han blev
 svett och matt,
Han kom dock lagom för att kun-
 na se
Till vilken stuga grabben skubbade.

Då tänkte Alp, i fällan jag Dig har,
Nu skall jag visa att jag är en
 karl

Med hållning rak och stolthet i sitt
 sinn

Han öppnar dörrn och kliver mo-
 digt in.

Och Berget hette stugan som där
 låg,

Men Alp han bleknade för vad han
 såg,

Ty där vid bordet flåsande men säll
Satt ynglingen och åt på revbens-
 spjäll.

Då sade Alp: Du från Bona rym-
 mit har

Ty Din förskräckelse var uppenbar,
Då sade gossen: jag har inget gjort,
Jag skulle bara hem å äta fort.

Men strax därefter fick man se en
 karl

Som ganska lång i synagogan var,
Det var Boxholms polisman Gott-
 frid Alp

Som tänkte taga bergapojkens skalp.

Byskomakaren

Jag minnes honom den flinke
Skomakarn där i vår by,
Fast många år nu har flyktat
Står synen av honom mig ny.
Jag minns hur han satt där och
 sydde
Så idog och rask vid sin läst,
Han satt där från morgonen
 grydde
Tills solen sjönk ned i väst.

Med valkig hand av strävan
Han beckade flink sin tråd,
Ty handen fick sällan vila,
Hans tid den var knapp och bråd.
Mot knäet han lädret klappa,
Det gick med en vana god,
Han sulade skor och han lappa
Och kunden till tjänst han stod.

Till läggningen må Ni veta
Han var väl mest filosof,
Ty bakom skomakardisken
Så ofta han sjöng en strof.
Han drog ju sin nubbe med tången
Till takten utav en sång.
Och än kan jag höra sången
I minnet så mången gång.

Nu har han gått bort ur tiden
Från arbetets jäkt och slit,
Det var i en stilla vårkväll
Som budet mig nådde hit,
Nu solen sin stråle strilar
Där äntligen han fått ro,
På kullen varunder han vilar
Skall ros liksom lilja gro.

En skeppsbruten smålänning

Mel.: *På blomsterklädd kulle*

En sjöman han for på det vidsträck-
ta hav,
Från Småland, det karga, han var.
En gång var han nära att finna sin
grav
Ty skutan, den gamla, ej bar.
Hon sjönk när de vildaste stormar-
na röto
Och vågorna vilt över däckets de brö-
to,
Men våran smålänning han ville ej
dö,

Och rädda sej upp på en obebodd
ö.

Där levde han länge, han levde
allen'
Och hörde blott vågornas brus.
Där gick han och drömde i mån-
strålars sken
Och stjärnornas tindrande ljus.
Han gick där så ensam och åren de
flydde
Och dock ingen ljusning för honom
det grydde,
Han gick där i sorg på sin ensliga ö
Och önskade bara han skulle få dö.

En kväll när han gick på den öds-
liga strand
Så såg han en underbar syn,
Ty där låg en flicka som spolats
iland
Och flickan var fager i hyn.
Och strax till sin koja han bar då
den sköna
Han lade henne neder på bädden
den gröna.
Och sedan de levde i lugn och i ro
Och hade det skönt i sitt ensliga
bo.

En snäll referent

Mel.: *Sandals kanon*

Det händer ej mycket i samhället
vårat,
Så ögat på en referent det blir tå-
rat.
Det finns inga stoff här att sätta
på pränt
Så arbetslös går här var snäll re-
ferent.

Visst händer det kanske att någon
försnillar
Och listigt ur kassan sin penning-
törst stillar,
Men skrev han om sådant då osar
det bränt,
Den risken tar aldrig en snäll re-
ferent.

Var soptunnor fulla av skräp skall
placeras
Det bör ju av hälsovårdsnämnden
planeras,
Från bortdömda wc:n odören man
känt,
Om det håller tyst dock en snäll re-
ferent.

I det kommunala, i våran fullmäk-
tig,
Vi fått in en samling så skriftlär-
d och präktig.
Dock Wikberg slogs ut av en Wi-
king är känt,
Det vågar väl skriva en snäll re-
ferent.

Sen vår kommunalnämnd med lång-
schalar vinka,
De skrev på en borgen förutan att
blinka,
Så flott levde en plastfabriksdispo-
nent.
Därom skrev han lite, en snäll re-
ferent.

Polisen på gatan vill ej patrullera,
Nej uti lokaln brukar de meditera.
Så kioskinbrott som har i samhäl-
let hänt
Dom utreda får väl en snäll refe-
rent.

När Konsum har rea syns fynden
man hitta

Det tycker båd Karin och Stina och
Britta,
I trasor de sliter så det osar bränt,
En del "köper billigt" tror snäll re-
ferent.

I Timmerö badas bland sköna na-
jader,
Dit kom ock en man som i bad ej
var gläder.
På förtio somrar ej vatten han känt,
Han bräcker ju ledigt en snäll re-
ferent.

Ja, nu denna visa har kommit till
slutet,
Jag har ej vatt elak, jag sparat på
krutet,
Och jag i kritiken är högst konse-
kvent
I likhet med samhällets platsrefe-
rent.

En speleman

Till minnet av Oskar i Äng.

Han var spelman av Guds nåde när
han trolla fram sin låt,
Gamle spelemannen Oskar ifrån
Äng,
Ty hans toner kom som drömmar,
ofta skälvde de av gråt,
Ofta kom de som ett jubel från
hans sträng.

Och han spelade på fester och på
bröllop och på bal,
Och han spelade för rymderna de
blå.
Och han spelade sin glädje ut och
alla sina kval,
Han vid felan glömde bort sin lev-
nad grå.

När man hörde stråken sjunga allt
till fagra jäntors dans
Vild och eggande i Linneforsa by,
Tycktes det som änglar logo över
silvermånens glans,
Medan stjärnan lyste blek på afton-
sky.

Och med rosor uppå kinden och
med blick av kärlek varm
Mö till Oskars fela uti dansen gick,
Jäntor fagra brann av längtan invid
starka karlars famn
Och de hade eld av trånad i sin
blick.

Men när skymning smög sig sakta
uti sammetsblånad natt
Vandrar ut från dansens yra månget
par,
Och bland buskarna i hagen hörs så
månget gäckfyllt skratt
På de frågor som ej fordrar något
svar.

Ja, därute ibland snåren lekte kärle-
ken tafatt,
Men på logen Oskar ännu stråken
för.
Och han spelte för sin ungdom, och
han spelte som besatt,
Medan flickskratt ifrån hagarna
han hör.

Väl nu var han gammal vorden
flink han rörde dock sin sträng
Och sin panna som en kejsare han
bar.
Han stod stolt och rak som furan
gamle speleman från Ång
Men hans skärpa uti blicken än
fanns kvar.

Han är borta nu vår spelman, han
gick bort en afton ljus,

Nu han sover uti mullen kall och
hård.
Över honom sjunga lindar nu sitt
sekelgamla sus
Där han vilar under mossbelupen
vård.

Flickan i skogen

Den vackra Anna på kjolen svängde
När hon en kväll gick på promenad,
På pällen blodröd en måne hängde
Och spred för flickan sitt gyllne
bad.

Hon gick att plocka i gröna skogen
De liljekonvaljer med gröna blad,
Hon gick i trånad så fri och mogen
Långt in bland susande furors rad.

Och aftonvinden i hennes lockar
Den lekte lustigt och glatt tafatt ..
Men just hon går där och blommor
plockar
Bland furustammarna ljud ett
skratt.

Den vackra Anna såg upp och
blicka
Mot grannens pojke, sen log hon
glatt.
Och gossen sade: min fagra flicka
Jag älskar Dej, blir Du min i natt.

Kanske sad' Anna, men det ej has-
tar
Vi kan ju sitta i gräset här,
Om då och då uppå Dej jag kastar
En blick tro aldrig att jag är kär.
Snart satt den sköna i månens glit-
ter,
Hon ler kokett ibland blom och bär,
Och säll vid sidan om henne sitter
Betagen gossen ej allt för när.

I natt vi brudkransen båda binden,
 Så viskar gossen, Du nog förstått
 Att Dej jag älskar han kysste
 kinden
 Att kyssa munnen han ej förmått ..
 Snart svann den sköna, hon gäck-
 fullt skratta:
 Av vänskapskyssar jag nog har fått.
 Men kvar satt gossen, för blyg att
 fatta
 Att månen lyste så varmt och gott.

Flirtas Haga papilio

*(Fjäriln vingad syns på Haga
 på Esperanto).*

Flirtas Haga papilio
 En nebul'kaj en sunor'
 Faras domon sur folio
 Kaj la liten sur la flor'
 Et-estajojn en la marco
 Naskis jam la suna varm'
 Ludas la zefira arco
 Pompas la printempa carm

Hago, sub printempan signon
 Venas cio en la mond',
 Kaj fieran blankan cignon
 Levas gaje blua ond'.
 Fonto montras la spegulon
 Al arbar'en luma bril'.
 Takte frapas sur betulon
 Kaj sur pinon la hakil'

En Brunnsvikens la najadoj
 Levas koronjn kun plezur'
 Kaj torentas la kaskadoj,
 tie estas Solna tur'.
 Trotas en la bela tago
 Kun fiero cevalid',
 Dum felica sin al Hago
 Turnas kamparan kun rid',

Flykten till Bjursdalen

Mel.: *Sandals kanon.*

Till Bjursdalen alla personer snart
 flytta,
 Dit flyttar båd halta och döva och
 lytta,
 Så snart på befolkning vår Förstad
 är tom,
 Där bor bara jag snart och urma-
 kar Blom.

Thudéen, han som hör till de bygg-
 konstens stjärner,
 Han byggt både villor och stora
 kaserner.
 Belåten var hyresgäst pannan han
 strök,
 Ty nu får han våning på tre rum
 och kök.

Att hyran blir stor ja, det ger han
 ju fanken,
 Ty har han ej mynt får han låna
 på banken.
 Sen lever han flott i sin pampiga
 kåk
 Och pengar blir över till TV och
 åk.

Av hyresbidrag får han även en
 hacka:
 För det bör Fristander så hjärtligt
 han tacka,
 Ty han har ju visat en storslagen
 gest
 Trots Langnbrunna-Viströms be-
 stämnda protest.

Man även har höjt uppå barnabi-
 draget
 Så karlarna bör inte visa nån svag-
 het

Och frun får ej hålla för starkt på
sin dygd:
Låt barnskaran växa i Bjursdalens
bygd.

Visst Wiking och Kjellgren har talat
sig varma
För att Bacchi dyrkare hjälpa, de
arma,
Ty Boxholmssystemet de vill ha för-
lagt
Till Bjursdalen, där sedan Kammar
går vakt.

Snart ICA med Konsum skall skarpt
konkurrera,
I Bjursdalen de en affär skall pla-
cera,
Så Martin, som förr har höjt Kon-
sum till skyn,
Han går snart till ICA och hämtar
sitt "gryn".

Till Bjursdalen högt nu min äro-
sång skallar,
Den sjungande ljuder bland granar
och tallar,
Ty där skola alla väl bygga och bon
Där månen gick fordom på vakt
över mon.

Fotbollslagets kampsång

Mel.: *Turalleri* . .

Vi jämt hålla samman, vi är ju ett
gäng,
Turalleri, turallera
Vi kämpar för seger då tar vi poäng,
Turalleri hurra.
Och aldrig i kampen, den hårda,
vi vek,
Och aldrig, nej aldrig varandra vi
svek.
Turalleri, turallera, turalleri hurra.

Vårt lag det har anor från hän-
svunnen tid,
Turalleri, turallera
Då Boxholm var laget som segra i
strid

Turalleri hurra.
Och därför vi lova att kämpa, och
vi
Och göra vårt bästa, för hej och för
hi,
Turalleri, turallera, turalleri hurra.

I dag har vi kämpat med frejdiga
tag

Turalleri, turallera . .
Som alltid det gjorde vårt kamp-
lystna lag.

Vi alla är unga och tänker blott på
Att seriesegern vi slutligt skall nå.
Turalleri, turallera, turalleri hurra.

Holavedsvår

Mel.: *Björkens hemlighet*

Nu jag sjunger här
Till min hembygd kär,
Sjunger vårens sång
Som blott unga sjunga.
Liksom källans språng
Klinga skall min sång
Uti Holavedens vår.

Sjung, av hjärtat sjung
Blir Du åter ung,
Sjung om skog och mo
När Du hälsar våren.
Susa vind för mig
Där jag går min stig
Här finns lycka nog:
Uti Holavedens vår.

Här finns dal och skog,
Invid Svartåns strand
Kan all sorg Du glömma.

Här står bygden grann,
Här Du kärlek fann
Uti Holavedens vår.

Ser Du ängens blom,
Vilken rikedom
Där från bergets topp
Den Din blick knappt fångar
Hör! en lärkas drill,
Lyssna då därtill
Uti Holavedens vår.

Se, en bölja klar
Hän mot stranden drar
Där Du drömt den dröm
Du om våren drömde.
Här finns minnen kvar
Från Din barndoms dar
Uti Holavedens vår.

Susa skog och mo,
Giv min tanke ro,
Mina drömmars flykt
Uti evig längtan
Sjung Din längtan ut
Innan dag är slut
Uti Holavedens vår.

På banans is vi skall ta pris.
Ja, heja grabbar, friskt humör
Är det som alltid susen gör.
Vi hockeygrabbar
Gör inga tabbar,
Så heja grabbar, friskt humör.

Vi hålla samman i med- och i mot-
gång lika,
Om vi än falla men aldrig vi kun-
na vika,
Ty vi dusten tar med samma mod
Vilka kämpar än emot oss stod.

Refr.:

Heja grabbar, kämpa med humör ..

Vi skjuter pucken i kassen i alla
tider,
Vi gillar kampen men ärligt vi
ständigt strider,
Vi är inga veklingar, o nej
Och som hockeygrabbar vi sår, Hej

Refr.:

Heja grabbar kämpa med humör ..

Ishockeylagets kampsång

Mel.: *Får jag låna nyckeln,*
Ann-Mari

Här ser Ni laget som vackert kan
hockey spela,
Vi brukar inte med någon poängen
dela.
Nej vi äro kämpar utav stål
Och en törn i dusterna vi tål.

Refr.:

Heja grabbar, kämpa med humör
Vi skall säkert slaget klara.
Kämpa grabbar, det är vår devis

Kungabesöket

Mel.: *Det var dans bort vid vägen.*

Just den femtonde maj fick vi räta
på kroppen,
Då var gala så stor, då var flag-
gor i toppen,
Överallt var det pyntat och klart.
Och hjärtat i bröst på vår över-
het banka.
Och solen hon sken uppå himlen
den blanka.
Den sken ju så innerligt rart.

Många käringar glömde ju disken
i köket
För att se vårän kung när han
gjorde besöket,
Själv jag glömde en växel i bank
Till torget kom gubbar båd halta
och lytta,
De kunde med kryckor ju knappt
sej förflytta
Men glömde båd värk och skavank.

Det var uppvaktning stor, det var
glans utan måtta,
Det var leende skönt från var strå-
lande lotta,
Och hon hade ett fasligt ståhej.
Men kungen han stod där i solen
och lyste,
Så glatt emot folket han skratta och
myste
Och ropte ett glättigt tjohej.

Vårat hemvärn, som glatt hade tatt
sej en finkel,
Stod i led som mest likna en sned-
vriden vinkel,
Ja, vart led var ju krokigt och snett.
Poliser de gick där så raka som
spiken,
De gick uti gala och hindra trafi-
ken,
Har maken till otyg man sett.

Fram på dagen ljud sång från de
Sångarebröder,
De sjöng känsligt så konungens
hjärta än blöder,
De sjöng hi, de sjöng hå, de sjöng
hej.
De spände ut bröstet och drog in
på magen,
De snöt sej i slipsen och finkla på
kragen
Och sjöng dudeli dudeli dej.

Och vår Sigge, vår Johansson kän-
de sej tvungen
Att spontant kliva fram för att häls-
sa på kungen
Med en stämma som brusande älv.
Och kungen han sa: "Du är ren-
hårig, Sigge,
Du skulle i natt hos mi drötning
få ligge
Öm inte ja låge där själv".

Tore Kjellgren på torget höll kor-
taste talet,
Men det lilla han sa var båd to-
kigt och galet,
Men man gör ju så gott som man
kan.
Och Moström han bocka så kra-
gen han krängde
Och byxbaken långt ner i Räv-
tomta slängde,
Men solen på himlen hon brann.

Men vi tror ej att kungen han gil-
lade ståten
Fast han måste ju visa sej glad och
belåten,
Han nog gästar ej mer vårat bruk.
Men själv jag beskådade ståten och
glansen
När jag kom i mitt anletes svett
ifrån Kransen
Och av gasen var vimsig och sjuk.

Kräftfångst

Mel.: *Jag nu här får lämna harpan
kvar, Han en ny åt mej då re-
do har*

Kräftan röda den var aktuell,
Jag gick ut en stilla aftonkväll,
Ja, jag gånga ut så glad en stund
för att fånga kräftor vid Strömslund

Månen sken på fagert Timmerö.
Jag i vattnet satte håv och spö.
Sen jag stod i stilla väntan tyst,
Utav månens klara strålar kysst.

Snart så drog jag första håven opp
Fylld utav förtröstan och av hopp,
Kan Ni tänka: Håven var ju full
För min stora, heta längtans skull.

Fast jag tog uppå förbjuden tid
Kände jag i hjärtat stilla frid.
Snart jag skulle njuta kräftans klo
I mitt enkla tjäll i lugn och ro.

Stjärnor glimmade ju tusenfallt ..
Men Nemesis vakar överallt
Plötsligt hörs ett brak bland gren
och ris:
Vid min sida stod en grann polis.

Kårar gick uppå min rygg, jag frös
När polisen ned mot vattnet lös.
Han drog upp en håv, o, vilka kval,
Där fanns kräftor, minst ett tiotal.

Månen från sitt fäste ändå log
Fast polisen alla kräftor tog.
Då jag tänkte uti själen matt:
Din potatis sista har Du satt.

Vår polis dock var en goder man
Ty han sa: fast jag på fångst Dig
fann
Tag en kräfta, gå sen hem så fri,
Vet jag gillar skarpt Din poesi.

Jag på kräftan såg med tårfylld
blick,
Tog min tomma säck och hemåt
gick.
Jag numera ej på kräftfångst går
Fast jag efter läckra kräftor trår.

Kräftskivan

Mel.: *Petter Jönsson*

Ett herrskap klätt uti endast frac-
kar och siden
De tyckte kanske att det var trist
uti tiden.
En skogschef myndig han stod för
hela ingressen
När han till kräftkalas inbjöd hela
noblessen.

På läckra kräftorna satte gästerna
värde,
Och tjog på tjog snart de jämte
snapsar förtärde.
Ja, friskt man drack och åt läckra
kräftor i natten
Så hela sällskapet snart blev lite i
"hatten".

Sen blev man livad, man blev så
glader och mätter,
Så fulla gubbar med sköna kvinns
sjöng duetter.
En del av gubbarna drömde ljuv-
ligt om solen,
När fagra damer de lyfte glättigt
på kjolen.

En dam som annars så stolt och
högmodigt blicka
Hon åkte slalom nerför en trappa
på bricka,
Hon åkte fort så hon nästan tap-
pade andan,
Och hamna gladligt på garn direkt
från verandan.

Och på balkongen stod glada gub-
bar och hurra,
Och vitsar, vågade, genom natten de
surra.

De glada herrar som förr ej rört
uppå klacken
Slog fina volter och lade benen på
nacken.

När man fått nog utav läckra kräf-
tans förtäring
Så fick man för sej man skulle
kastbyta käring.
En lång och smal en, han vakna
fällande tårar,
Ty han fått tag i en mö på åttio
vårar.

Men fram på natten man kunde
även ju tre se,
Som gick där trevande fram och
sökte ett wc.
Och när förgäves de gjort det sis-
ta försöket
De sej placera på trenne spannar
i köket.

En sömn för arbetarn är en stor
gudagåva,
Men denna kräftnatt fick inga job-
bare sova.
Så snart de tänkte i slafen somna
så stilla
Så kom ett illtjut allt ifrån skogs-
chefens villa.

Men andra dagen led alla gäster
av skälva,
De kom till jobbet först fram på
dan klockan elva.
Ja då var illa med allt vad kräft-
gäster heter
Där de satt sovande bakom bord
och pulpeter.

Mitt herrskap, nästa gång Ni på
pluntan vill lätta
Dra ut i skogen där är Ert tillhåll
det rätta,

Ja, nästa fredag när som en hippa
skall stånda,
Dra då åt skogen och stanna gärna
till månda.

Köpingsinvigningen

Mel.: *Petter Jönsson*

Man nyårsafton år förtisex kunde
skriva
Då in i köpingars rad vårt Box-
holm sågs kliva.
Och då var pompa och då var ståt
utan ände
Så kalla kårar man efter ryggbas-
tet kände.

Den klara månen sken på den him-
melska pällen,
Vem kunde sova då med sin mö
under fällen.
Nej stora massorna emot torget de
dugga:
Kamrer Bäcklund han stod och hän-
derna gnugga.

Ja, dit kom folk allt till stora tor-
get i mängder
Så att bland massan man blev båd
kantstött och trängder.
Vårt kommunalhus det var ju klätt
uti gala
Och flaggor hängde där både breda
och smala.

På torget snart fick man kaffe i
stora pottor,
Det blev serverat av uniformsklädda
lottor.
Och män och käringar efter skvät-
tarna kröpo,
Men glada gubbar i Folkets hus satt
och söpo.

Ja, där var stinsen, Ja där var dis-
pen och Aron,
Viola Köhl, skön som liljans blom-
ma i Saron.
Men själv så kom jag ju inte med
på kalaset
Fast jag i nödfall ej brukar spotta
i glaset.

Där sågs fru Nordensten ibland
glas och karotter,
Och hon serverade både snaps och
kompotter.
Edvin i Kärrarp han satt och måd-
de som prinsen,
Och fram på natten så drack han
duskål med stinsen.

De skönaste damer de stod ju där
för kommersen,
De glatt serverade både helan och
tersen.
Där sågs en Appel i lag med Bäck-
lund med flera
Och alla skulle vår köping repre-
sentera.

Till kyrkan knalla sen folk i lång-
liga banor,
Och uti täten man hade facklor och
fanor.
Från vår musikkår så glättigt mar-
scherna stego
Så gubbar snöt sej och gamla kä-
ringar nego.

Polisen tänkte ej alls på bråk och
kravaller,
Och efter vägarna brunno bloss och
marschaller.
För våran Holmer de sedan höjde
ett leve,
Ty lyse fanns från station och än-
da till BB.

I nyårskväll'n ljöd sång från de
sångarbröder,
De sjöng så känsligt så att mitt
hjärta än blöder.
De sjöng så hänförda sina toner i
kvällen:
Från Folkets hus då och då kom
klang från putällen.

Ja, så blev Boxholm, vårt kära, kö-
ping den gången,
Den kvällen håller vi än i tankarna
fången.
Men själv så gick jag med tår i ögat
från glansen,
Ty klockan två skulle jag ju börja
på Kransen.

Loppvisa

Mel.: *Skön Karin mötte Alfred sin*

En liten loppa kröp en gång
Så ensam i en säng.
Hon fann sin tid så trist och lång
Och sjöng sitt livs refräng.
Hon led den loppan bitter nöd,
Hon hade ont om livets bröd.

Refr.:

Fadde lopp lopp lopp, var det
gupp gupp gupp,
Å då gjorde loppan gupp.

Ja, stor var lilla loppans nöd
Och ögats tår rann klar,
Hon kröp den lilla fram så spröd
Uppå sitt bolstervar.
Hon kröp, ty hungern tärde kropp
Hon kunde inte ta ett hopp.
Fadde lopp lopp lopp

Masugnsbrand

Mel.: *Turalleri.*

Men just som döden nära var
Och sorgset hennes sinn
Då kom en flicka underbar
I jungfruburen in.
Och flickan som var huld och len
Sej lade ute sängen sen.

Nu blev den lilla loppan glad
Ty slut var hungerns höst,
Mot flickan styrde hon sin trad
Och upp på hennes bröst.
Och uppå flickans vackra kropp
Hon kunde slutligt ta små hopp.

Hon hoppade från flickans hals
Och ned på hennes arm.
Hon dansade en solovals
På nakna flickans barm.
När flickan slog hon fann sin chans
Och hoppade nån annanstans.

Nu glad hon var bland loppors rad
Av vandring också trött,
Mot flickans bröst hon styrde trad
Och slöt sitt öga sött.
Och snart uti den sena kväll
På flickans bröst sov loppan säll.

Men snart, o öde, stördes ro
Utav en ljusstumps sken,
Ty gossen kom med kärlekstro
Till jungfrukammaren.
Han tog sin svängrem sakta av
Och sen mot sängen sej begav.

Den vackre gossen kom med glöd,
Han kom ju till sin skatt,
Men det blev lilla loppans död
Ty Ni ska veta att
Den stygge gossen lad sej ner
Där loppan sovande man ser.

Nu klingar min visa, pling
plongeli pling,
Plong falleri, pling fallera.
På Kransen var oro liksom vid dess
ring,
Plingeli pling, hurra.
Det gasa och osa och luktade bränt
Så Bredenberg skulle i graven sej
vänt,
Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Jag natten ej glömmar, jag stod up-
på bron,
Plong falleri, pling fallera.
Då Kransen krevera i en explosion,
Plingeli pling, hurra.
Åt fanders rök mål och cyklon lik-
som kur
Så smällen den hördes till dispens
tambur.
Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.
Ja ge Er på fanken att det blev
en smäll
Plong falleri, pling fallera.
Så dispen han yrvaken klev ur sin
fäll,
Plingeli pling, hurra.
Vår Hallgren han väcktes ur husliga
ron
Och kom strax som skjuten utur
en kanon.
Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Sen kom ju vår mas, han var blek
om sin nos,
Plong falleri, pling fallera.
Han trodde att masugnen flugit sin
kos.
Plingeli pling, hurra.

Och Holmer han sade: Nu dyra är
råd,
Det måste va kortslutning uti nån
tråd.

Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Ja, det blev en brasa, för tuta och
blås,

Plong falleri, pling fallera.

Så Kling han såg ut som en ny-
plockad gås.

Plingeli pling, hurra.

Och Correns reporter på knäsvaga
ben

Han skrev referat uti eldflammans
sken.

Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Åt mej skrek nu masen, jag stod
ju på bron,

Plong falleri, pling fallera.

Hjälps åt skall vi släcka, här ges
ej pardon.

Plingeli pling, hurra.

Jag strax kröp mot elden med tro-
skyldig min,

Ty sprutan, o öde, jag fyllt med
bensin.

Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Strax elden sej spred med ett flam-
mande ryck,

Plong falleri, pling fallera.

Och dispen sa ord som ej lämpas
för tryck.

Plingeli pling, hurra.

Jag arme stod ensam på darrande
ben

Och spruta istället med Pratts fo-
togen.

Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Men uti martinen när morgonen
bräckt

Plong falleri, pling fallera.

Var duva hon uti förskräckelsen
kläckt.

Plingeli pling, hurra.

Jag själv var ej glader när hemåt
jag gick

Ty för min besprutning jag spar-
ken ju fick.

Plingeli pli, plingeli plong,
plingeli pli hurra.

Ode till arbetets män

Vårt verk är slut, vi kan ej sträva
mera,

Vi nu mot ålderdomens dagar går.
Men efter oss skall komma släkten
flera,

Som strävsamt följa skall i våra
spår,

Vårt verk är slut, men om tillbaks
vi skåda

Vi ser att något gott vi dock har
gjort,

Vi vet att yngre krafter nu skall
råda

Och bära våra yrken stolt alltfört.

Vårt verk är slut, och efter hårda
åren

Vår förr så starka arm har blivit
svag,

Men nya släkten följa oss i spåren,
De följa oss, de gamla, slag i slag.
Ni unga skådar hän mot ljusa tider
Med sol i sinn och hjärtan uti brand,
Väl skall Ni minnas då de hårda
strider

Vi gamla kämpat har med valkig
hand.

Vårt verk är slut .. vi gamla kan-
ske famla ..
Men efter oss det unga släktet stod,
Det all sin kraft, sin styrka ren
skall samla
Att stå i dagligt värv med manna-
mod.
För Er nu blomma skall de gyllne
tider,
Till Er skall yrket jämt i arvdel
gå.
Ni skall fullborda kämpars verk
omsider,
De kämpars, som i hävdens ark
skall stå.

Vad lönar det att gå i tidlös klagan
Inför den lott som ödet oss befallt,
Ty bakom oss står ändå evigt sagan
Som ger åt våra liv en ny gestalt.
Se, gudar blicka från Olympens
höjder,
De säkert ser vårt verk med väl-
behag,
De gav oss ömsom sorg och ömsom
fröjder,
Blott fröjderna vi minnas vill i dag.
Du skogens son som jämt stod byg-
den trogen,
Du hållit hög och fri Din blanka
sköld.
Vi glömt Dig ej, Din strävan uti
skogen
Där Du stod stark trots bistra vint-
rars köld.
Ni skogens män till bruket äro
fränder,
Ni hör till samma fasta arbetslag,
Så trycka vi i dag varandras hän-
der
Att för vår gamla bygd här slå ett
slag.

Så glöm oss ej Ni friska, starka,
unga,
Så glöm oss ej uti Er framtids stat.

Än valsarna en trotsig sång skall
sjunga,
En gammal sång som minner om
vår dat.
Den sången tidens jäkt ej kan slå
neder,
Den ljuda skall till Er i led från
led.
Den sången ifrån gången tid Er le-
der
Och minner om den kamp vi gam-
la stred.

Vårt verk är slut .. vår manna-
kraft är bruten,
Vi kan ej stå som förr vid vals och
hård,
Men ordet Plikt står än kring pan-
nan gjuten;
Den plikt som följt oss på vår ar-
betsfärd.
Vårt gamla bruk .. på nytt Du
ungt skall födas,
Men nya händers verk Du växa må.
Ty traditionerna kan ej förödas,
De skall i arv från släkt till släkter
gå.

Ni unga .. Ni skall följa oss i spå-
ren.
Vi vet att Edra kall Ni aldrig svek.
Ni svenska fanor höja skall mot vå-
ren,
De fladdra skall i munter sommar-
lek
Vårt verk är slut .. och höstens
vindar leker,
Kring våra händers verk de stilla
drar
Kring ungdomspannor dock de ys-
tert smeker
Och sjunger dem till Dåd i unga
dar.

Ode till en gammal arbetare

Jag ofta mött den gamle i många,
många år,
Hans rygg var rak, som himlen
blicken blå.
Han gick på allfarsvägen som blott
den starke går,
Som tidens storm ej honom kunde
nå.
Så vandrat han i tider som jag
honom haft i minne,
Han talte fritt, ty fruktan bar han
ej uti sitt sinne.
Så talte han, den gamle, till mig han
talte så
Vad han i hjärtat kände innerst
inne

Visst har jag hårt fått sträva sen
mina barnaår,
Jag frös och svalt och stugan den
var trång,
Men tänker jag tillbaka ifrån min
ungdoms vår
Jag minns ännu en enkel, gammal
sång.
Den sången har mig alltid följt ige-
nom år som svunnit,
Och uti denna sångens ord jag kraft
och glädje vunnit:
"Vår Gud är oss en väldig borg"
jag sjungit mången gång.
Och genom denna sång min tröst
jag funnit.

Liksom en stjärna slocknar uppå
sin himlapäll
Och faller genom rymden klar och
kall,
Så vill jag även slockna en stilla
sommarekväll,
Så stilla .. när min vandring den
är all.
Jag vill ej gå här famlande mens
timmarna de skrida,

I stjärneljus en sommarekväll jag vill
min stund förbida.
Sen vill jag somna stilla vid svala
vågors svall
Då Gud så god står vakt invid min
sida....

Så fick han även sluta sin jorde-
vandring här,
En himlastjärna föll när han gick
bort.
Han gick som han had' levat, för
ingen till besvär
Och Gud stod väntande vid dödens
port.
Och mild var böljesången han i sis-
ta stunden hörde,
Och goda änglar smekande hans
panna ömt berörde.
Så gick han bort, den gamle, i stun-
den ljuv och kort,
Ty gudablick och änglars hand ej
störde.

Om ni inte har för stora

Mel.: *Om Ni inte har för stora
pretentioner.*

Nu ja sjunga skall en sång
lagom kort å lagom lång,
Hör min stämma dallrar ut i ljuva
toner.

Snoddas spänner ut sitt bröst
Men ja själv har bättre röst
Om Ni inte har för stora preten-
tioner.

Bäcklund som kommunens ljus
Har byggt flera stora hus,
De betalas av kommunen och av
staten.
Men när hyran han betalt,

Hyresgästen, mår han skralt,
Ty då får han inte över ens till
maten.

På kontoret jobbas här
Av manschettens proletär,
Snällt han lyssnar ju till dispens
stränga toner.
Även jag som inget gör
Kunde nog blivit ingenjör,
Ty på dem finns inga stora pre-
tentioner.

Vi haft anrikt fotbollslag
Men ack spelaren i dag,
När jag ser en' längtar jag till lugna
tjället.
Om nått mål en gång de får
Kring som yra höns dom går,
Fast det målet fick de ju på Stads-
hotellet.

På vår stora hembygdsfest
Sociteten trives bäst,
Dit går Nordensten med både barn
å flamma.
Sångarbröder sjöng Vårt lann
Så publiken den försvann
Å förskrämda barn de ropade på
mamma.

I vår fattigvård som känt
Anders är ju disponent,
Han på kassan syns ej mer än han
är tvungen.
Du vid kassan slår Dej ner
Hos en dam som glättigt ler
Sen så lättar hon så god och glad
på pungen.

Ett av folkpartiets ljus
Möte höll i Folkets Hus,
Dit kom Nyström som är högt
studerad bonnson.

Och för övrigt kom där fem,
Augustsson var en av dem,
Och han satt i lag med själva
Wiking-Johnsson.

Nu min enkla sång är slut
Innan alla knallat ut
Fastän förr i ti'n applåder jag
dro ner.
Jag med stämman som har darr
Bräcker Georg-Waldemar
Om Ni inte har för stora preten-
tioner.

Pensionärssång

Mel.: *Blott en dag ett ögonblick i
sänder*

Nu vi alla pensionärer hylla
Med en samfällad och en enkel sång,
Vi med sången vill Er dag förgylla
Önska Er en framtid ljus och lång.
Städse Ni i livet hårt fått sträva
För oss alla Ni ju strävat har,
Ni gjort mer för oss än vi kan kräva
Dock Ni funnit ro på ålderns da'r

Hårt i livet ständigt Ni fått kämpa
Innan Ni nu äntligen funnit ro.
Intet kunde förr Er kamplust däm-
pa,

Ty Ni strävade i hopp och tro
Därför vi idag Er hand vill trycka
Vi som unga står i kamp ännu
Vi Er önska nu all världens lycka
Ty det är Ni alla värda ju.

Kanske släktingar Er ej besöka
När Ni vandrar fram i livets höst,
Ett besök Er glädje skulle öka,
Bli för Er på ålderns dag till tröst.
Kanske ensamt Ni får gå och dröm-
ma

Om de kära Ni därhemma har
Ty så lätt det är för dem att glömma
Vad Ni gjort för dem i flydda dar.

Dock det hoppet ännu är Er givet
Att Ni en gång når en säker hamn,
Ty i himlens bok där står det skri-
vet
Att Ni vila får i Frälsarns famn
Då Ni vandra skall i evig lycka
Där en gång skall Ni få vila ut
När en Frälsare Er hand får trycka
Då ett strävsamt liv har nått sitt
slut.

Riksmarschen

Mel.: *Gubben och gumman.*

Ja, nu har det åter vatt riksmarsch
i stan,
Där deltog ju många med klivande
blan.
Det var fläng och skubb
utav kvinns och gubb,
I vinter de tänkt sej att bilda en
klubb.
En giktbruten gubbe han var ju så
kveck
Att mila på femti minuter han gick.

Refr.:

Uti Mulebo, uti Mulebo,
För hej alla gångare i Mulebo.

Fristander han knalla så svetten han
rann,
Å Valle han stänka så svetten han
rann,
Å vår Wange, o yes,
Fick på spirorna fräs,
Han stanna och sålde en slips i
Strålsnäs.

Å Ekling han gick som en benvig
dansös
Å brandchefen Kling sprang som
elden var lös.
Uti Mulebo o.s.v.

På Bäcklund gick bena liksom en
pistong,
Han spurtade ledigt från Kalle
Ballong.
Själv så starta jag i Verdandis lag
Tillsammans med Birkegård som
var i slag.
Å sola på himlen hon flamma och
brann
Å jägmästarn kuta så tårarna rann.

Å skräddare Engberg tog sats vid
vårt torg,
Han gladeligt tog täten vid Char-
lottenborg.
Efter startade Pihl men han miste
sin stil
Så honom fick Helmer snart häm-
ta i bil.
Vanny han såg ej på titel å rang,
För prästen han diskade för att han
sprang.

Hej svejs, sade Bege, jag knallar
och går
Å kommer nog åter nån gång fram
i vår.
Å Norén han gick med förklarad
blick,
Han starta i sällskap med Salla och
Prick.
Men fru Öhrn hon gick bet ner vid
Lokarp må tro,
Hon satt hos Tobias å mjölka en
ko.

Jag sa under gången till Stenlöf:
hur mås,

Tack bra, sade Stenlöf, men mun
gått i lås.
Vår polis Forsén gick på krumma
ben,
Nu dröjer det veckor förrän vi får
se'n.
Å dispen han ledde vid handen
Sahlin,
De hängde i baken på skalden
Hallin.

Med Fjatten i armkrok gick lärar'n
Hallén
Å efter kom Frostling som sålt fo-
togen.
Folk av frejdad stam de gick i dam-
met fram,
I täten gick Teike å spelte på kam.
Snart får vi av bolaget en donation,
För folk bör ju leva och hava
motion.

Ringdragarsång

Mel.: *Tryggare kan ingen vara.*

Ingenjörn sad härom dagen
Tag och lyft dej själv i kragen
Gör en ringsång, gör en lång en
Skönare än Volgasången.

Genast bocka jag och tacka
Där jag drog så svetten lacka,
Kasta kroken, glömde plikten
Och begynte sköna dikten.

Kvarforth varje ring drar sönder,
Han bör taga tjänst hos bönder
Ty han ryckte uti bingen,
som ett skatbo blev ju ringen.

Själv jag gladligt drog i hetta,
Sätt nån annan snart till detta,
En som har rätt stora fötter
så att aldrig han blir trötter.

Alla blott till nit man locka
Ty en man tog ti'n på klocka.
Mannen måste vara vriden
Som på mej vill taga tiden.

Lindvall svettas, tjock om magen.
När på honom ti'n blir tagen,
Sätter sen till alla klutar,
Ämnet utur ugnen sprutar.

Tengvall, Arespong som bröder
Lyfter ringar, tången glöder,
Svär på mej och domderar
när jag ringen fel placerar.
Blomkvist kan ju alls ej fatta
Varför ringarna blir platta,
Lööke svär och skakar klotet
Där han kliver fram bland skrotet.

"Stepparn" anar ej de ringar
Som vi här till skrot frambringar.
Kände han blott till den saken
Låge han om natten vaken.

Tumba vilar lugnt i tjället,
Då man sätter mig i stället.
Ack och ve, man mig ju tvingar
Att dra hundrakilosringar.

Blott till vila "Skänkis" bjuder
När som "hesa Fredrik" ljuder.
Ton så ljuv, jag hört ej maken
Ty då får jag vila baken.

Lood, som brukar gå i kyrkan,
Endast han har rätta styrkan.
När jag vilar uti griften
Drar han säkert båda skiften.

Rosanders stadsresa

Mel.: *Petter Jönsson han såg i Fä-
derneslandet*

En viss Rosander han såg i Corren,
en tidning,
Som uti Skrotebo fått en hiskelig
spridning,
Om att en firma som önska köp-
lystna kunder
De sålde piller som gav åt hårväxten
under.

Det hade uppfunnits av en engelsk
professor
Som garantera att alla skalliga hjäs-
sor
Och flintar de kunde få en märk-
bar förvandling
På endast tre eller fyra dagars be-
handling.

Nu var det så att Rosander hade en
käring
Som var så skallig så att hon väck-
te förfäring,
Rosander tänkte: de var väl jäven
anamma,
Jag far till stan och jag köper piller
me'samma.

Och in till stan sen han for med för-
middagståget,
Men under resan han kom att tän-
ka på någet:
Han skulle även in på en fröaffär
gånga
Och köpa äggfrö åt sina hönor de
många.

Han köpte piller och äggfrö sen
utan prutning,

Och sen på krogen han tog en ren-
hårig tuting,
Han for så hem men han var så yr
i planeten,
I fyllan blanda han bort de båda
paketen.

Rosanders käring strax kokte ägg-
frö med tjusning,
Och uti hönsgårn blev efter piller-
na rusning.
På varje höna snart växte flätor
mot backen
Och själva tuppen han fick ju hel-
skägg i nacken.

Rosanders käring hon värpte ägg
uti sängen
Som var så stora som halva huvet
på drängen.
Och vår Rosander som låg sin kä-
ring rätt nära
Han fick snart ägggröra här och var,
på vår ära.

Men andra dan fick han ju för in-
köpen böta,
Hans käring då sade ord som inte
var söta,
Det blev i huset den vildaste utav
fejder
Så maken man inte hört i Skrotebo
nejder.

Så vänner, när Ni i stan skall göra
affärer
Då är ej lönt att Ni någon harsing
förtärer,
Ty som Rosander Ni blott förlorar
på kuppen,
Och den som trivdes det var ju möj-
ligtvis tuppen.

Sjukbesök

Mel.: *I Apladalen i Värnamo*

Om Du en läkare vill besöka
För att om möjligt Din livslängd
öka,
Gå ej till läkarn i Skrotebo,
Där får Du vänta, det må Du tro.

Jag själver ditkom ju härom dagen,
Jag hade hjärtfel och ont i magen.
Jag satt från åtta till klockan fem
Sen stängdes dörren, då gick jag
hem.

Ja, går Du dit får i kön Du vänta
Det gäller yngling såväl som jänta.
Sen kanske ljuder en stämma klar:
Var god kom åter om fjorton dar.

En gosse ditkom på femte året:
När han kom ut var han grå i håret.
Han kom ju full utav barnatro
Att söka läkarn i Skrotebo.

Där sitter väntande de betryckta
Från sina kära helt plötsligt ryckta.
Ja, stackars de som kom sist i kön,
De kan ju bedja sin sista bön.

Ja, kan Ni tänka sånt ett elände
Som god en Gud sina trogna sände.
Oss arma syndare likaså,
Som får ohulpna från läkarn gå.

Men är Du rik och har blanka knap-
par
Du går diskret och på bakdörrn
klappar,
Sen mötes Du av en syster blitt,
Hon sår: min herre, var god och
sitt.

När skogen susar min sorg jag
glömmer
Fast vaken jag om vår sjukvård
drömmer
Jag nu förlorat mitt hopp, min tro
På läkarvården i Skrotebo.

Nu går jag gammal och sjuk ock
bruten,
Men än en visa jag sökt få ut, en
Som minner mig om den läkartro
Den förr man hade i Skrotebo.

Ty nu är sorgligt med hälsovården,
Nu längtar jag blott till griftegården.
Ja, nu jag väntar på frid och ro
I hembygdsjorden i Skrotebo.

Skolmåltid

Mel.: *Kung Erik leker på luta.*

Sakta glida fram de fyllda faten,
Servitrisen läckra rätter bär.
Glad och god hon nu serverar ma-
ten

Som i skolan sed och bruk ju är.
Är Du hungrig, ät min lille pilt,
Säger över steken servitrisen milt.
Barn så söta små
Lyssnar tyst därpå
Sen de har knäppt sina händer.

Övervakarn, säker att befalla,
Säger: barn, av läckra maten ät,
Här finns mat så vi kan mätta alla
Därför denna måltid ej förgät.
Barnen tittar, liksom uppå lek,
Under lugg uppå den läckra, feta
stek

Barn så söta små
Brukar göra så
Sen de har knäppt sina händer.

Servitrisen givmild kring hon tassar,
Men, o öde, skolbarn snart ger hals
Denna feta stek oss inte passar,
Nej, i dag vi äter inget alls.
Nu vi strejkar, vi ej äta vill
Om vi ej får sylt med mycket
 plättar till.
Barn så söta små
Får väl säga så
Sen de har knäppt sina händer.

Grymta månde våra svultna grisar,
De med steken fylla får sin vom.
Alla nassar glatt de skolbarn prisar,
Deras mathö står ju aldrig tom.
Av kalaset nassen blir så nöjd,
Han slår knorr på svansen, allt är
 frid och fröjd.
Barn så söta små
Glada hemåt gå
Sen de har knäppt sina händer.

Rektorns fagra fru hon bad mig
 dikta
Ock till skolan liten enkel sång,
Jag till henne nu ett tack vill rikta
Fastän vacker visa ej är lång.
Själv jag hemma nu får sitta still
Vid min enkla måltid som består av
 sill.
Barn så söta små
Tänker ej därpå
Sen de har knäppt sina händer.

Strålsnäs Lucia

Mel.: *Sankta Lucia*

Jag är från Gammalkil
Det syns på min profil,
Bräcker med skönhet stor
Mö som i Slaka bor.

Jag är den sköna ros,
Nånting att sova hos,
Jag är Maria, Strålsnäs Lucia

Skönhet och charm jag har
Det säger varje karl,
När mitt porträtt de sett
Strax de sin röst mej gett.
Även i månens sken
Är jag en oskuld ren,
Jag är Maria

Snart uti tidningsblat
Stod jag som kandidat.
Där mitt porträtt som tur
Tog man i helfigur.
När man till röstning gick
jag första priset fick.
Jag är Maria

Sång till Boxholm

Mel.: *Vid Färjestaden*

Var med nu gammal liksom ung
Faderallan la, faderallan lej,
Var med och Boxholmssången sjung
om Boxholm sjung en sång.
Vår köping invid Svartåns strand,
Faderallan la, faderallan lej,
Har bundit oss med starka band
Allt genom tidens gång.

En främling far oss stolt förbi,
Faderallan la
Men dock vårt Boxholm älska vi.
Det lockar oss och drar.
Hit når ej mången orosvåg,
Här vandrar vi med glättig håg,
Hit världens storm ej far.

Vi, längtar Du till skog och sjö,
Du har det fagra Timmerö
bland de idyllers rad.
Ja vandrar Du i världen ut
Du längtar ändå hit till slut,
Här kan Du vara glad.

Låt all Din längtan fly sin kos:
I Fällehagen blommar ros
I morgonsolens brand.
I Flemminge där trivs Du gott,
Där går Du nöjd med liten lott,
Där gå vi hand i hand.

Här arbetsman med hand så stark
Har röjt och brutit egen mark
Här han en fristund haft.
Han ser hur blom i knoppning står,
Ur egen sådd sin skörd han får.
Det ger hans vilja kraft.

Var sjunger vinden fridens sus?
Var är väl kvällen mera ljus
Än invid hemmets dörr?
Var är mer skymningsstilla ro
Än på den plats vi bygga, bo,
Var fann vi lyckan förr?

Sången till Mossebo

Mel.: *Sing dua, sing duadej, Det är
som blommor på fin stramalj.*

Nu är det sommar, härlig står trak-
ten,
Nu alla vindar lagt sig till ro.
Här uppå Borggår'n trivs vi bland
prakten,
Nu är det skönt i vårt Mossebo.

Refr.:

Tualla tuallala, tualla tuallalej
Nu alla vindar lagt sig till ro.
Tualla tuallala, tualla tuallalej
Nu är det skönt i vårt Mossebo

Finns väl nån bättre plats att be-
trakta,

Här finns det ängar, här finns det
skog.

Här vaggar säden susande sakta,
Lärka och trast bland skyarna drog.

Tualla tuallala, tualla tuallalej
Här finns det ängar här finns
det skog

Mossebo, hembygd, dej vill jag ära,
Dej vill jag ära här i min sång.
Här är man paradiset så nära,
Här ligger sjön med näckros och
tång.

Grönskande hagen, sjungande sko-
gen,
Blommande dalen håller jag kär.
Här går var bonde trygg bakom
plojen,
Här är var flicka fager och skär.

Eksäter ligger här som en hägring,
Här ligger Dala och Lindesberg.
Här ligger Berga i all sin fågring
Ljuvligt att se bland blommornas
färg.

Och invid sjön man skymtar Äng-
dalen
Bäddat till ro bland björkarnas
stam,
Där uppå logen fordom gick balen
Allt under sång och glädje och glam.

Hemmen de vackra väl må Ni vår-
den,
Här bor Ni trygga uppå Er grund,
Ekenäs ser jag och Huvudgården,
Här ser jag Hagaberg och Sjölund.

Vandrar jag än så vida i världen
Åter jag längtar hembygdens dal,
Åter en gång till Dej styr jag fär-
den,
Kommer en kväll när göken han
gal.

Till en Syster

Nu smeker höstens vindar kring
Ditt gyllenblonda hår,
För mig ej lysa stjärnor, nu är slut
med allt jag drömt,
Kom hit till mig då, Syster, och
besjung min längtan ömt.

Visst flyger än en fågel högt mot
dunkelblåa skyn,
Och sakta susar höstens vind långt
bort till skogens bryn.
Du är en fågel, kom då hit till mig
och sjung för mig, ja sjung,
Ack sjung för mig en stilla sång om
tid då jag var ung.

Jag ser ej mer den fagra blomman
uppå insjöns strand,
Nu slut är allt som lockat har min
heta längtans brand.
Kom hit till mig då, Syster, kom
liksom en silvervåg,
Kom hit till mig, och trösta mig,
släck sorgen i min håg.

Kom hit och med din svala hand
min heta panna smek,
Som förr Du gjorde då Du trodde
livet var en lek
Kom hit till mig som västanvind och
giv mitt hjärta ro,
För mig då kanske än en gång en
sista ros skall gro.

Dock snart för Dig, o Syster, blom-
ma skall en aningsvår,
Och fagra rosor glöda skall kring
stigarna Du går.
Då är jag borta, Syster, mer ej
ljuda skall Din sång,
Och lärkans klara drillar har jag
hört för sista gång.

Timmeröbadet

Mel.: *Petter Jönsson*

Ni vet att bad aldrig våran mänsk-
lighet skadar,
Ty man blir sund till båd kropp
och själ om man badar.
I Timmeröbadet nu badar man hela
dagen,
Man går i baddräkt och visar skö-
na behagen.

Där badar folk utav alla slag och
fasoner,
Där badar borgare, bönder liksom
patroner.
Där badar korta och långa, magra
och tjocka,
Ty fagra stranden den kan de ba-
dande locka.

Där uppå stranden man skådar skö-
na najaden
Som haver former, men framför allt
i fasaden.
Där hela dagen hon uti solljusets
skimmer
Syns flyta fram mellan gröna na-
ter och timmer.

Nu skall man skilja vår vackra bad-
plats med bräder
Så man inte på kvinnosidan inträ-
der,
Men man får även ett par tre kvist-
hål i planket
Där man kan skåda, ja, både skön-
het och slankhet.

Ja, vår kommun har hört den mo-
raliska bönen
Att sätta upp ett staket som av-
skiljer könen.
Det ligger humor i detta undermed-
vetet,

Ty endast Skytthemmarn räcker
över staketet.

Och Valle Gustafsson, han som fäll-
de ned bommen,
Han badar hellre i Timmerö än i
Sommen.

Han trampar vatten, av det han
aldrig blir trötter,
Ty han har stora och väl utveck-
lade fötter.

Och Filip Ekling som de motioner-
na had väckt,
Han går på stranden iklädd en röd-
rutig baddräkt.
Men när han skall gå i vattnet bru-
kar han knorra,
Ty han är van se' att hava sitt på
det torra.

Vår Wiking-Johnsson han gick ju
gladligt till verket
Och tog med glans genom kattsim-
simborgarmärket.
Det rörde alla, som sågo undret, till
tårar:
Han hade inte vatt i på förtio vårar.

Ibland man simmar långt upp till
Lönshultabrona
Där Karl i Lönshult bland timmer-
stockar ses trona.
Dit simmar flickor som är så skö-
na som dagen,
Då tittar Kalle så blygt mot Löns-
hultahagen.

Ja, uti Timmerö äro badarna glada,
Därför så råder vi alla nu: gå och
bada.

Men själv i badet jag ger ju blan-
kaste katten,
Sen jag var liten har jag ej skådat
nått vatten.

Tio små negerbarn

Tio små negerbarn på Kransen slet
med brio,

Den ene dog av gasen, och sen var
dom bara nio.

Nio små negerbarn de gick och sin-
ter skotta,
den ene föll i målet och sen var
dom bara åtta.

Åtta små negerbarn de frös på Kran-
sen, hu,
Den ene frös ihjäl och sen var dom
bara sju.

Sju stycken negerbarn fingo sitt in-
dex,
Den ene av dom dog av svält, sen
var dom bara sex.

Sex stycken negerbarn de strävade
med kläm,
Den ene han föll ned från bron, sen
var dom bara fem.

Fem stycken negerbarn av dispen
fick en hyra
Den ene fick av rädsla slag, sen var
dom bara fyra.

Fyra små negerbarn de slet och
strävade,
Den ene tappa skopan, sen var
dom bara tre.

Tre stycken negerbarn de hade fas-
ligt schå
Den ene dog vid explosion, sen var
dom bara två.

Två stycken negerbarn de hade det
ej lätt,
Den ene han blev vriden, och sen
var där bara ett.

Ett litet negerbarn från hyttan ej
fick svar,
Då gick han bort och hängde sej,
sen var det ingen kvar.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sid.		Sid.
Arbetets män	3	Köpingsinvigningen	17
Barnatro	3	Loppvisa	18
Beväringsvisa	4	Masungsbrand	19
Boxholm	5	Ode till arbetets män	20
Boxholmsdagen	6	Ode till en gammal arbetare ..	22
Boxholms polisman	7	Om ni inte har för stora	22
Byskomakaren	8	Pensionärssång	23
En skeppsbruten smålänning ..	9	Riksmarschen	24
En snäll referent	9	Ringdragarsång	25
En speleman	10	Rosanders stadsresa	26
Flickan i skogen	11	Sjukbesök	27
Flirtas Haga papilio	12	Skolmåltid	27
Flykten till Bjursdalen	12	Strålsnäs Lucia	28
Fotbollslagets kampsång	13	Sång till Boxholm	28
Holavedsvår	13	Sången till Mossebo	29
Ishockeylagets kampsång	14	Till en Syster	30
Kungabesöket	14	Timmeröbadet	30
Kräftfångst	15	Tio små negerbarn	31
Kräftskivan	16		